

Vi snakkede naturligvis om Egnen derovre, og han fortalte saa, at han i sin Tid var kommen en Del paa Storeholt. Han kendte hele din Familje, ogsaa din Mor og dig. Og han havde vist ogsaa været rundt og set paa de gamle Steder, saa vidt jeg kunde forstaa. Det var en høj Mand med mørkeblondt Fuldskæg. Husker du ham saa?»

»Ja. Men du afbrød dig selv. Hr. Dihmer vilde tale med din Mand, sagde du.«

»Ja, jeg tænkte naturligvis, han søgte ham som Læge. Han saae da ogsaa saadan ud. Men saa vilde han bare hilse paa Povl, fordi han havde læst, hvad Povl har skrevet. De sad og talte sammen i over to Timer, og jeg har ikke i mange Aar set min Mand saa oplivet. Men du kender ham altsaa. Hvad er han i Grunden for et Menneske?»

»Han er altsaa Godsejer. Har en Gaard et Sted i Jylland.«

»Favsingholm — ja. Det fortalte han. Han var netop paa Vej derover. Men hvorfor har han fartet saadan omkring i alle Verdensdele? I et helt Aar havde han ikke været hjemme. Det er dog aparte for en saa syg Mand.«

»Syg Mand? ... Hr. Dihmer har engang været meget syg; men nu skal han være kommet sig fuldstændig. Det var forresten min Fætter, Professor Hagen, der kurerede ham.«